

prof. MUDr. Dionýz Dieška, DrSc.

nar. 27. 06. 1914 † 15. 06. 2006

***Významný pedagogický pracovník, uznávaný odborník a špecialista v internej medicíne.
Hematológiu považoval za kráľovnu vnútorného lekárstva.***

Dionýz Dieška sa narodil 27. júla 1914 v mnohohodetnej rodine v obci Valaská, časť Piesok, pri Podbrezovej. Jeho kroky, ako čerstvého maturanta, viedli do Prahy na Karlovú univerzitu, kde začal študovať medicínu. Interná medicína mu učarovala. Odbor, ktorému sa napokon upísal na celý život. Významne mu v tom pomohol profesor Hynka, u ktorého mladý medik Dieška robil skúšku z vnútorného lekárstva. Práve on veľmi silno ovplyvnil odborný rast doktora Dieška.

Keď skončil Lekársku fakultu Univerzity Karlovej v Prahe v roku 1938 a po skončení základnej vojenskej služby, začína MUDr. D. Dieška pracovať na Internom oddelení Robotníckej sociálnej poisťovne v Bratislave na Bezručovej ulici, kde bol primárom profesor Ladislav Dérer. Človek veľmi citlivý, vnímavý a veľký znalec ľudí. Hneď si všimol mladého lekára, rozpoznal jeho odborné i morálne predpoklady a zobral si ho za školiteľa mladých prichádzajúcich lekárov.

V roku 1945 odchádza doktor D. Dieška do Trenčína, aby „dérerovskú“ internú medicínu, ako špecialista z vnútorného lekárstva, preniesol do tohto mesta. Stáva sa najmladším primárom – internistom na Slovensku. Na istý čas tiež zastáva funkciu riaditeľa nemocnice. Prijíma úlohu vybudovania postgraduálneho inštitucionálneho vzdelávania lekárov na Slovensku. Dňom 1. mája 1953 vzniká v Trenčíne Školské stredisko Povereníctva SNR pre zdravotníctva pre doškoľovanie lekárov. Išlo o úplne prvú organizáciu na území vtedajšieho Československa, ktorá predstavovala zárodok inštitucionalizovanej formy postgraduálneho vzdelávania v zdravotníctve. 1. januára 1957 vzniká samostatný Slovenský ústav pre doškoľovanie lekárov so sídlom v Trenčíne, ale s pôsobnosťou pre celé Slovensko. Čas však ukázal potrebu skvalitnenia tejto práce, Trenčín nestačil pokryť mnohostranné potreby postgraduálneho vzdelávania, lebo najmä teoretické ústavy sa nachádzali v Bratislave. Preto v priebehu rokov 1966 až 1967 sa inštitút sťahuje z Trenčína do Bratislavy. A docent Dieška sa stáva riaditeľom Inštitútu pre doškoľovanie lekárov a farmaceutov (vo funkcii pôsobil až do roku 1986), taktiež vedúcim Katedry vnútorného lekárstva a prednostom Internej kliniky. Začína kreovať kolektív pracovníkov, ktorí sa s nesmiernou húževnatosťou, angažovanosťou a odbornosťou zaslúžili o jej rast. Profesor D. Dieška sa tak stal zakladateľom Slovenskej zdravotníckej univerzity v Bratislave.

V roku 1959 doktor Dieška získava hodnosť docenta na LF UK v Bratislave prácou **Liečba útlmových, hyperplastických a neoplastických stavov krvotvorby** a svoju pozornosť ďalej sústreďuje na vedeckú hodnosť kandidáta vied, ktorú získava na LF UPJŠ v Košiciach. V roku 1973 sa stáva mimoriadnym a neskôr aj riadnym profesorom vnútorného lekárstva a v tom istom roku získava aj titul doktora lekárskych vied.

Spolupracovníci z I. internej kliniky ILF spomínajú na ranné sedenia, kde sa robila interná medicína založená na základoch klasickej interny prof. Déreera a kde sa formovalo ich medicínske myslenie. Základným krédom pana profesora bolo „medicína = celoživotné štúdium“. Od svojich žiakov aj asistentov vyžadoval neustále sa vzdelávať a ísť dopredu, vštepoval im svedomitosť, poctivosť, systém v práci a citlivý a etický postoj k pacientovi. Vďaka týmto zásadám vybudoval vlastnú internistickú školu, ktorú prešli a stále prechádzajú generácie internistov z ktorých vyrastajú primári, docenti aj profesori.

Málokedy sa o profesorovi Dieškovi hovorí ako o hematológovi. Hematológiu však považoval za kráľovnu vnútorného lekárstva. Každý internista musel vedieť zhodnotiť krvný náter aj vykonať dreňovú punkciu. Mnoho mladých nadchol pre tento odbor. Jeho publikácia **Málokrvnosť**, ktorú vydalo v roku 1971 vydavateľstvo Osveta, patrí k základnej literatúre pred atestáciami z vnútorného lekárstva a z hematológie a transfúziológie.

Vrcholom jeho vedeckej a pedagogickej práce je napísanie prvej slovenskej štvorzväzkovej učebnice **Vnútorné choroby**, ktorú vydáva v roku 1963. Spomeňme aj 1296 - stranové **Vademecum medici**, ktoré práve zásluhou docenta D. Dieška, ale aj profesora K. Holomáňa a R. Menkynu uzrelo svetlo sveta v roku 1973.

Prof. Dieška vynikal v práci organizátorskej, odbornej, medicínskej, vedecko-výskumnej, pedagogickej, prednáškovej aj publikačnej. Za svoju celoživotnú činnosť dostal rad štátnych a rezortných vyznamenaní. Udržoval bohaté medzinárodné kontakty medzi inštitúciami zameriavajúcimi sa na vzdelávanie v zdravotníctve, z ktorých spomenieme najmä partnerstvo s Ústavom pro doškoľování lékařů v Prahe, ktoré viedlo k bohatým partnerským a medicínskym zväzkom medzi lekármi oboch krajín. Vďaka všetkým týmto aktivitám sa postgraduálny systém vzdelávania pod jeho vedením postupne zdokonaľoval a nadobudol systematický prístup ku vzdelávacím aktivitám na všetkých úrovniach.